19

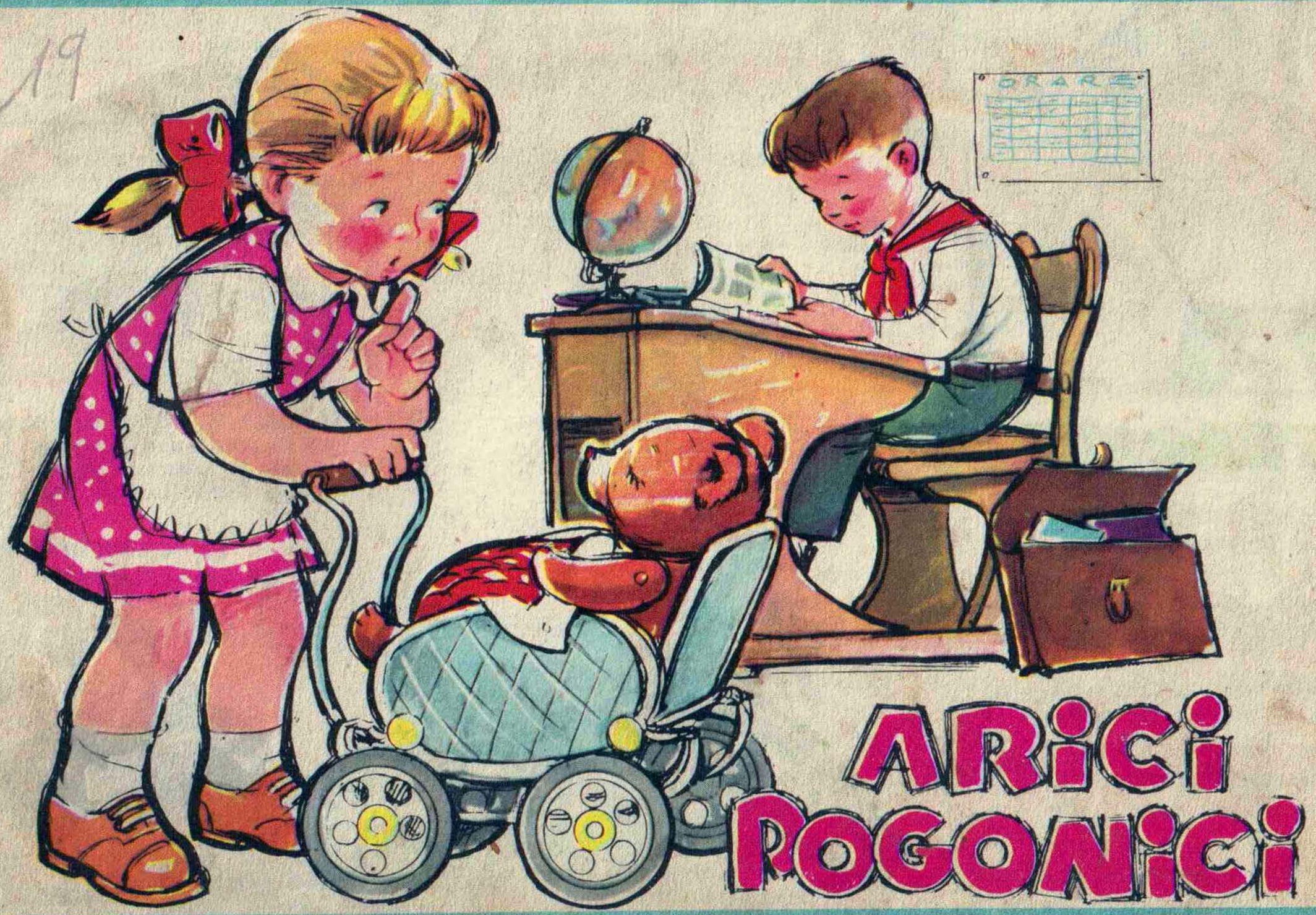

ARICI POGONICI

NR. 10 — ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA" — 1961

TRACTORUL

Poezii de PĂUNA RĂZVAN

Calu-acesta năzdrăvan
are mai puţin de-un an.

Însă e voinic şi ară
cîmpu-ntreg din zori în seară.

Cîte cinci brazde răstoarnă
şi în ele boabe toarnă.

Tractoristul e-un băiat
de la noi, de-aici, din sat.

Cîmpu-n urma lui rămîne
cu miros călduţ de pîine.

Tîmplarul

Meşter mare e tîmplarul,
trage la rindea stejarul.

Face scîndura oglindă
şi-i dă chip de masă, grindă.

Dintr-un brad crescut pe creste
face uşă şi ferestre.

Şlefuieşte, taie,-ndoaie
şi ne umple o odaie

cu culori şi cu lumină
şi mireasmă de răşină!

Pîinea

Stă aici pe masa-ntinsă
Pîinea din recolta nouă.
Pîinea-i proaspătă şi bună.
Toamnă e. Afară plouă.

Astă-vară cînd combina
A ieşit la treierat
Au muncit colectiviştii
De cu zori pînă-nserat.

Au muncit prin zarea-ncinsă
Pe cînd tu erai la scaldă,
Ca să ai acum pe masă
Pîinea bună, pîinea caldă.

ELENA DRAGOŞ

Fratele meu

DIMOS RENDIS

Tare-mi plac aceste lucruri
Ale fratelui mai mare,
Undiţele, bicicleta,
Puşca lui de vînătoare,

Cărţile de şcoală, tocul
Şi caietele-i visez,
Şi creioanele cu care
Case mîndre desenez.

„Vei avea şi tu, copile,
Cînd vei creşte“ — mama-mi spune.
...Voi avea cînd voi fi mare
Chiar şi notele lui bune?

CÎNTECUL ZIDARULUI

de PĂUNA RĂZVAN

Gîndul meu suie cu tine,
zid înalt şi drept.
Zarca vine lîngă mine
să o strîng la piept.

Visul meu e trup de piatră,
de beton şi fier.
Îl înalţ aici pe vatră,
îndreptat spre cer.

Pun în fiece fereastră
cuburi de lumini
şi aduc în casa noastră
soare şi senin.

Dimineaţa, sus pe schele,
înălţat spre nori,
zidesc noile castele
pentru muncitori!

ŢARA MEA

Am creioane colorate,
Gumă am, caiet, de toate,
Şi-am să desenez cu ele
Chipul drag al ţării mele.
Mai întîi, albastră toată,
Dunărea învolburată.
Apoi marea argintie,
Unde-am fost în colonie.
Iar în Deltă, lîngă-un pod,
Trei pescari şi un năvod.
Pe cîmpii fără răzoare
Desenez grîul de soare
Şi-un tractor şi o combină
Şi-o şosea şi o maşină.
Apoi munţii-mpăduriţi,
De nori albi încercuiţi.
Uite-aicea sus, pe zare,
Desenez o sondă mare.
Iar mai jos fac să-nflorească
Tabăra pionierească...
Şi mai desenez şi-o stea...
Ce frumoasă-i ţara mea!

IOANA ZAMFIR

VICTOR SIVETIDIS

Poveste de toamnă

Odată vîntul a ieşit la plimbare. Voia, pasămite, să mai stea de vorbă cu iarba, cu florile. Şi cum umbla el aşa, hai-hui, a zărit o frunză galbenă. Tocmai căzuse pe cărare. A ridicat-o repede şi a privit-o ba pe o faţă, ba pe alta.

„Să fie oare frunza stejarului?" — se întrebă vîntul. Şi, fuga-fuga, alergă la stejar.

— Nu-i frunza mea, nu, nu-i frunza mea! strigă stejarul. Frunzele mele sînt mai înguste spre codiţă, iar adînciturile de pe margini sînt mai mici. Şi parcă sînt mai subţiri. Asta mi se pare că este a smochinului!

— E a ta frunza asta, smochinule? întrebă vîntul.

Smochinul o suci ce o suci pe o parte şi pe alta, dar pînă la urmă strîmbă din nas:

— Cum vrei să fie asta frunza mea, vîntule? Uită-te şi tu bine! Frunzele mele sînt mai late şi mai aspre, frunzele mele sînt mai deschise şi au crestăturile de pe margini mult mai adînci! Dar întreabă-l mai bine pe dud! S-ar putea să fie a lui.

— Frunzele mele seamănă cu o inimă şi au marginile dinţate! strigă repezit dudul. Şi au culoarea verde-închis. Întreabă-l pe nuc, cred că e a lui...

— Nu-i nici a mea, spuse nucul. Frunzele mele sînt ovale, cu marginile netede. Ehei, ce miros plăcut au. Nu! Nu-i a mea! Parc-ar fi a pinului!

— Aaaş! răspunse înţepat pinul. Şi rîse lung: Ha-ha-haaa! Auzi colo, să fie frunza mea! Ha-ha-haaa!... Nu te supăra, vîntule, că rîd de tine, dar uită-te şi tu la frunzele mele. Uită-te bine. Vezi cît de subţiri sînt? Parcă ar fi nişte ace sau nişte fire scurte de iarbă. Încearcă totuşi la măslin. Tare-aş crede că-i frunza lui!

— Ufff! răsuflă vîntul. Abia mă mai ţin picioarele! Dar dacă zici tu, o să mă duc şi la măslin.

Cînd auzi măslinul despre ce-i vorba, se uită mirat la vînt.

— Bine, vîntule, dar tu nu vezi ce fel de frunze am eu? Sînt mici, înguste şi groase, de parcă ar fi date cu ceară. Pe deasupra lucesc, iar pe partea cealaltă sînt catifelate. Nici la culoare nu seamănă!

Culoarea frunzelor mele e mult mai închisă!

Vîntul nu mai știa în ce parte s-o apuce! Necăjit, aruncă frunza și plecă să se culce.

Un copil care trecea pe acolo, văzînd-o, începu să strige vesel și să cînte:

— Uite mănușa! Uite mănușa mea pe care am pierdut-o! Și, vîrîndu-și repede mîna în mănușa cea galbenă, plecă să se joace.

★

★ ★

Acum, dragi copii, după ce v-am spus povestea cu vîntul și frunza care nu era frunză, luați caietul de desen și-ncercați să desenați cîteva frunze adevărate. Ia să văd, știți? Nu uitați că toate frunzele au nervuri și codițe, și acum, toamna, sînt galbene sau de culoarea ruginei. Încercați să le desenați întotdeauna în mărimea naturală. Pe o pagină a caietului de desen să nu faceți mai mult de trei frunze.

Spor la lucru! Și trimiteți-ne și nouă desenele să le vedem.

Tata

HORIA ARAMĂ

Tata a făcut găleata
Și lopata
Iarăși tata.

Și le-a dăruit.
Dar cui ?
Negreșit
Că fetei lui.

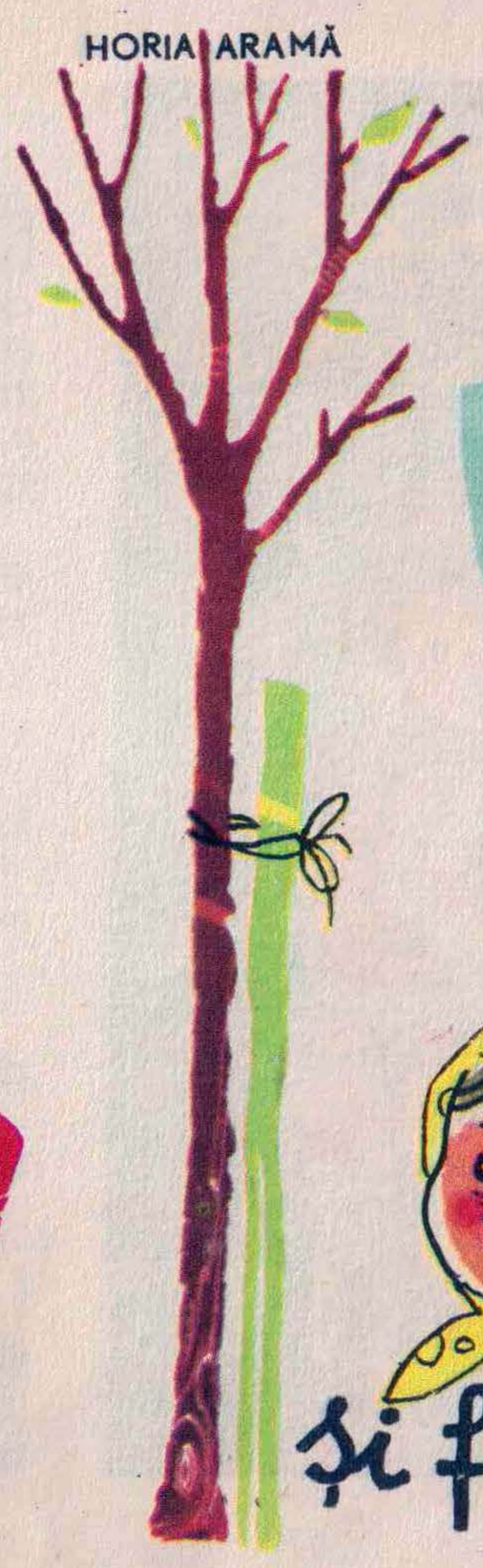

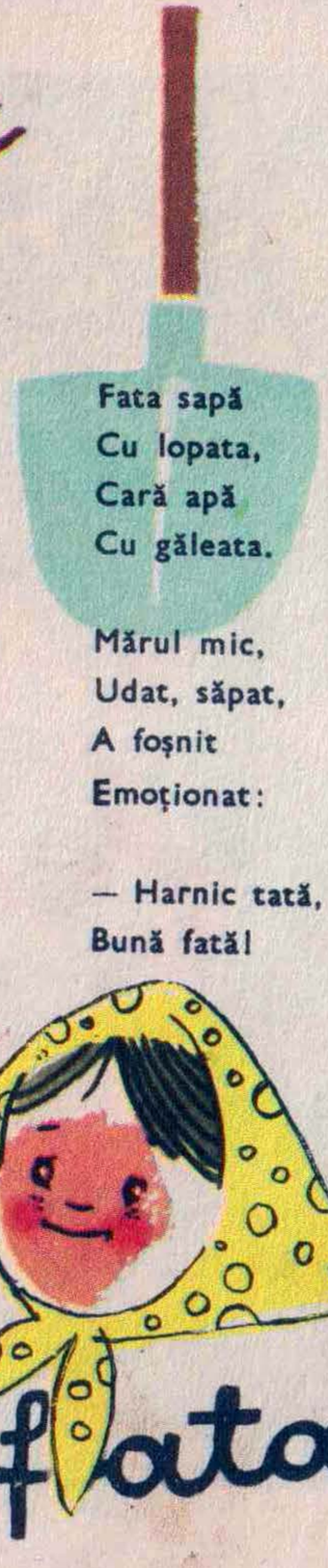

Fata sapă
Cu lopata,
Cară apă
Cu găleata.

Mărul mic,
Udat, săpat,
A foșnit
Emoționat:

— Harnic tată,
Bună fată!

și fata

În grădiniță e cald și bine. Covorul e moale ca blănița pisicii și copiii se joacă, se rostogolesc pe el, ca popicele. Ce bine-i în casă! Și ce poveste frumoasă vor asculta! În această dimineață o să vină un povestitor și le va spune o poveste. Una care n-a mai fost spusă vreodată!

Afară, ploaia bate-n ferestre: pic, pic, pic! Dar nu-i deschide nimeni. Trei copii, doi băieți și o fetiță, și-au turtit de geam obrajii și privesc în lungul drumului.

Numai de s-ar zări Ticu! De ce întîrzie Ticu?

— Vine Ticu? Se vede? întreabă copiii din sală pe cei de la fereastră.

— Nu se vede... încă nu!

Și deodată trece Ticu, în pelerina cu gluga de pitic.

— Vine, vine! Vine Ticu! strigă cei din fereastră.

Dar Ticu s-a oprit afară, în prag.

— Intră, Ticu. Hai, grăbește-te!

Ticu stă ca o statuie, nici nu intră, nici nu pleacă.

— Haide, vino, Ticu dragă, îl îmbie educatoarea.

— Am venit să vă spun că întîrzii azi puțin, zice băiatul și-și pleacă fruntea. M-a trimis bunica să-i cumpăr orez. I-am cumpărat... să facă pilaf...

— Fugi să-l duci și vino repede înapoi, îi spune educatoarea.

Ticu locuiește aproape de grădiniță.

— Nu știu... am să întîrzii puțin... se codește băiatul.

Se frămîntă-n loc. De pe pelerină și din țuguiul glugii se prelinge stropi de ploaie.

— De ce ai să întîrzii, Ticu?

— Am treabă.

— Ce treabă?

Ticu se uită la fetițele și băieții ce s-au strîns ciorchine în jurul lui.

— Așa... Că... am treabă acasă.

— Spune-ne, Ticu, îl întreabă educatoarea, ce faci tu acasă?

— Bunica e bătrînă... și eu vreau s-o ajut... și eu am să curăț orezul, așa mi-a spus mămica... și... n-am să aud povestea.

— Ohoo! Curăță orezul... Oooo... ce, tu ești fetiță? strigă un copil.

— Oho! Ticu-i bucătar. Hi! Hi! Hi! chicotește altul.

— Sînt boabe multe, nu-i așa, tovarășă educatoare? întreabă o fetiță. Ticu o să întîrzie, nu-i așa? Sînt boabe multe?

— Pentru doi ochi și două mîini, zice educatoarea, sînt boabe multe... și Ticu o să întîrzie... iar povestitorul va veni și va spune o poveste frumoasă, și Ticu n-o s-o audă... Dar dacă am împărți orezul în grămăjoare... și...

Deodată copiii începură să strige:

— Dă-ne punga, Ticu!

— Adu-o aici, la masă!

Unde-s copiii de la fereastră? Dar cei ce se tolăneau și se rostogoleau pe covoare, ca popicele? Unde-s toți copiii? Unde să fie? Strînși la mese. Fiecare are dinainte o moviliță mică de orez. Unu...doi... trei... patru... cinci... șase... Și cît ai număra pînă la zece — și încă o dată: unu, doi, trei, tot pînă la zece, toți copiii au ales, bob cu bob, tot orezul! Ticu-i fericit. A mulțumit copiilor și a fugit cu orezul la bunica... Tii, ce s-a mai bucurat bunica aflînd isprava copiilor din grupa mijlocie. Dar ce bucuroși sînt și copiii, și Ticu. Ei stau acum pe scăunele, roată, privesc către povestitor și ascultă o poveste care începe așa:

A fost odată...

LUIZA VLĂDESCU
Desene: PUIU MANU

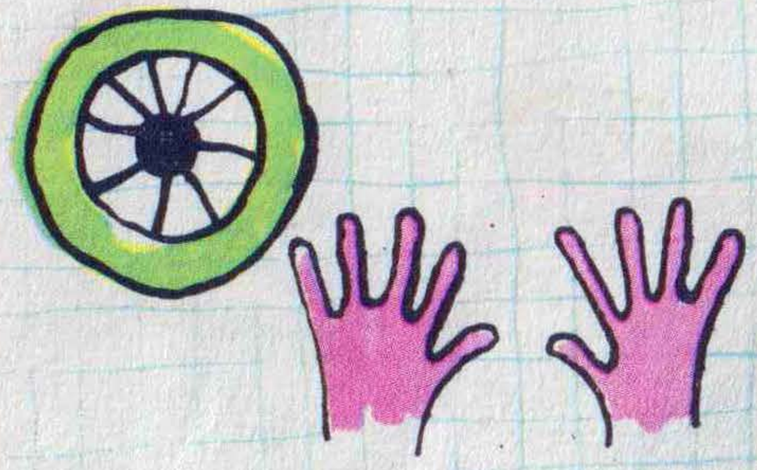

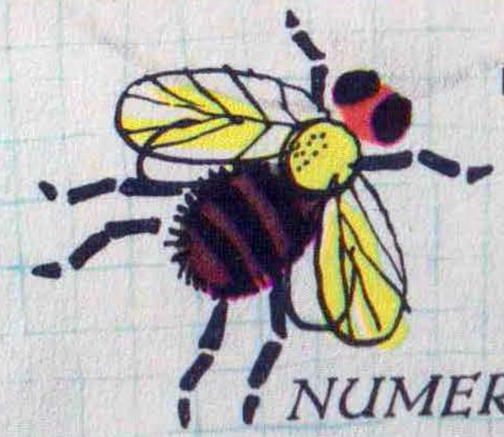

Desene: N. NOBILESCU

NUMERELE ÎN GI

NUMERELE

(Răspunsurile se găsesc în
diți-vă bine

Roaba care-o împingi într-una
Cîte roate are? (una)

Cartea ce-o păstrezi ca nouă
Cîte scoarțe are? (două)

Tricicleta lui Andrei
Roate cîte are? (trei)

Fluturașul cel plăpînd
Aripi cîte-o fi avînd? (patru)

În mănușă sau ciorap
Cîte degete încap? (cinci)

Cîte, cîte mici picioare
O albină mică are? (șase)

Cîte stele lucitoare
Strălucesc în Carul mare? (șapte)

Cîte colțuri în total
Are micul tău penar? (opt)

Numără pe îndelete
Roțile-a trei triciclete! (nouă)

Degetele, buni frățîni,
Cîte-s la-amîndouă mîini? (zece)

Cine-mi spune dintr-o dată
Cîte colțuri are-o roată?! (nici unul, zero)

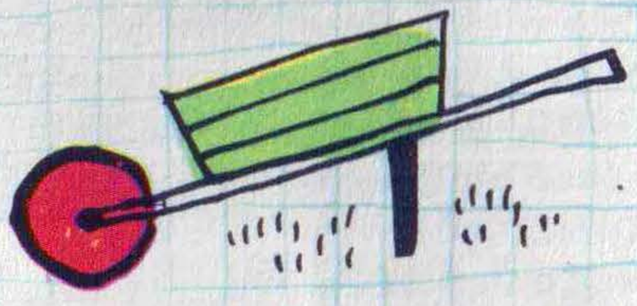

ȘI CIFRELE ICITORI

de ȘTEFAN FĂTULESCU

desenele alăturate; prin urmare, gîn-
și priviți cu atenție!)

CIFRELE

Subțiratic cum e fumul
Nu-i putere multă-ntr-unul! (*1*)

Cine stă îngenuncheat
Și cu capul aplecat? (*2*)

Două seceri ascuțite
În aceeași coadă-nfipte! (*3*)

Cocostîrc într-un picior,
Ne-ntrecut socotitor! (*4*)

Cu ce seamănă, băiete,
Iepurele poponete? (*5*)

Lacătu-ăsta niciodată
N-ai să poți să-l prinzi în toartă!(*6*)

Și-a pus fundă la mijloc
Și pe frunte-un cozoroc! (*7*)

Tot s-a strîns, s-a strîns bondocul
Pînă cînd și-a frînt mijlocul! (*8*)

Țin în mînă-un ghem de lînă,
Și din ghem, un fir atîrnă!(*9*)

Lîngă fus, uite, un ghem,
Ce înseamnă ce vedem? (*10*)

Șina scoasă de pe roată
Cine-i cînd nimic **arată?**(*0*)

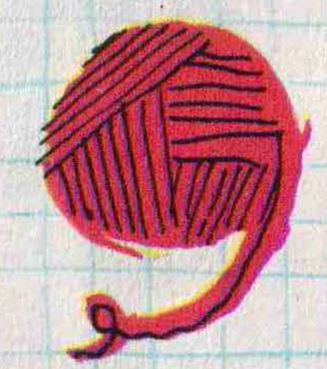

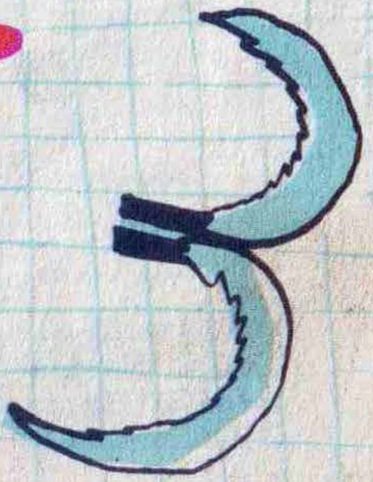

Pățania vulpii

Flămînzită și vicleană,
Umblă vulpea prin poiană
Iscodind în lung și-n lat
După niscaiva vînat.

A ochit dintre tufani
Doi prieteni dolofani.
Trece limba peste bot:
I-ar zvînta cu os cu tot!

Din mlădițe de alun,
Ei clădesc un leagăn bun,
Buș, ariciul, împletește,
Iepurilă înnădește.

Cînd codata se arată,
Zice blînd, nițel mirată:
— Tii, ce meșteri iscusiți!
Vă fac vînt! Mi-ngăduiți?

Vulpea și-a-ntocmit un plan...
Dă la leagăn vînt avan.
Amețit, de-i plîngi de milă,
Zboară-n leagăn Iepurilă.

Buș tresare, vrea să spună:
„Joaca vulpii nu-i a bună!“
Dar amicul lui din vînt
Cade moale la pămînt.

Prefăcută și lihnită,
Îl înhață să-l înghită.
Însă, iacă, Buș — de-un cot —
I-a sărit țepos în bot.

Fuge vulpea vinovată,
Urzicată, ca turbată.
După ea, cei doi amici
Strigă: „Să mai vii pe-aici!“

ION CALOVIA
Desen: N. NOBILESCU

ARICI POGONICI

PORNEȘTE ÎNTR-O NOUĂ CĂLĂTORIE

Vă mai amintiți, copii? În numărul trecut, prietenul vostru Arici Pogonici a dispărut într-un mod cam ciudat din tabăra pionierilor și școlarilor de la Năvodari.

Fără îndoială că acum sînteți nerăbdători să știți ce s-a mai petrecut după aceea.

Desenatorul care îl pictează pe Arici Pogonici vă prezintă pe scurt ce s-a întîmplat.

1. — Am înțeles, îi voi trimite lui Arici Pogonici un elicopter.

Desenatorul n-a stat mult pe gînduri. A desenat un elicopter frumos condus prin radio și l-a trimis după Arici Pogonici.

2. În cabina elicopterului, la manșa de comandă, Arici Pogonici citește un bilet:

2

„Dragă Arici Pogonici,

Trebuie să pleci într-o nouă călătorie. Copiii unei grădinițe din București se plîng că un coleg de-al lor, Ionel, își murdărește și rupe hainele. Acești copii te roagă să-i explici lui Ionel de ce trebuie să-și îngrijească îmbrăcămintea.

Redacția"

1

3. „Căminul de-copii cu orar redus"

Arici Pogonici a sosit la căminul în care se află Ionel. Voi, dragi copii, de ce credeți că Ionel trebuie să-și îngrijească hainele? Gîndiți-vă și apoi arătați prin desene de ce greșește Ionel.

Desenele trimiteți-le la redacție, iar prietenul vostru Arici Pogonici le va publica în revistă. În numărul viitor Arici Pogonici vă va arăta și el prin desene de ce trebuie să vă îngrijiți hainele.

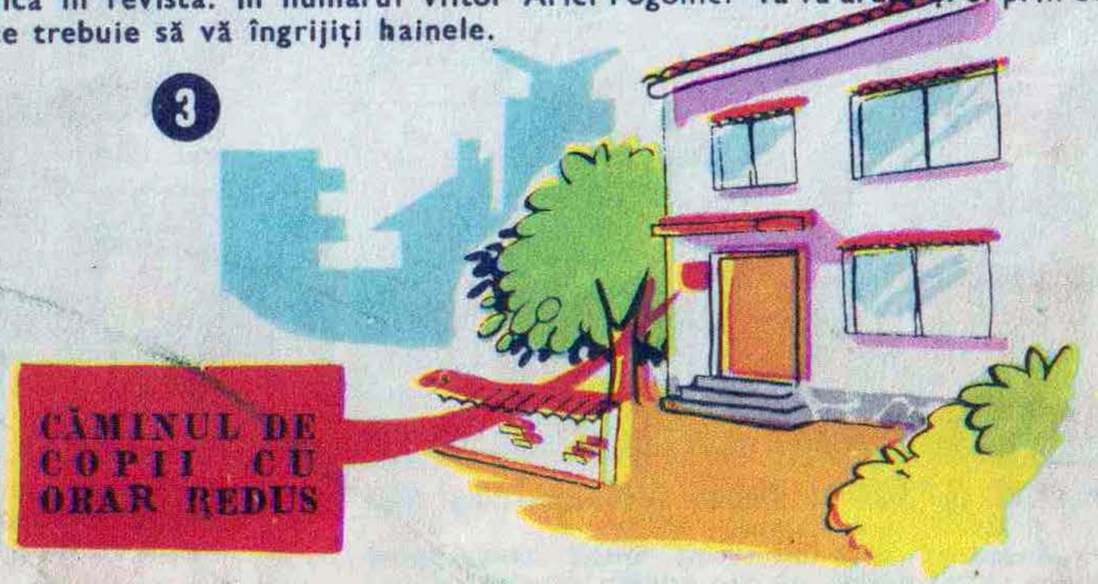

3

TRENUL CU JUCĂRII

După GIANNI RODARI
Scenariul: IRINA VRABIE
Ilustrații: CLELIA OTTONE

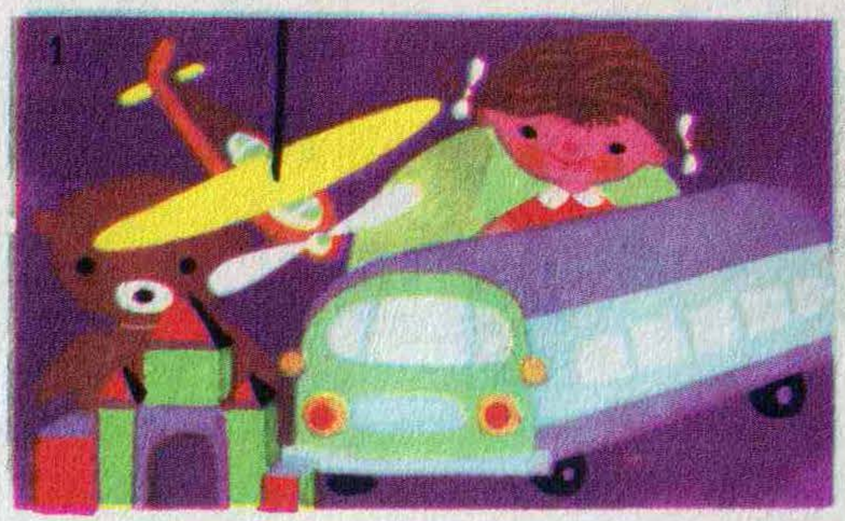

Undeva, într-o țară unde huzuresc bogătanii într-un oraș mare, unde mai există mulți copii săraci, ai căror părinți își câștigă cu greu pîinea, se afla un magazin de jucării. Stăpîna magazinului, Signora, cum îi spun toți, primește multe scrisori de la copiii care-și doresc jucării de ziua lor sau de Anul nou.

— Mii de balene! zise căpitanul corabiei, căruia din greșeală i se lipise numai o jumătate de barbă. Uitați-vă, apă care curge din ochi!

Băiatul, pe care îl chema Francesco, își făcu curaj și intră în magazin.

— Mama ta îmi datorează mulți bani, spuse Signora. Anul acesta nu vei căpăta nimic.

Păpușile au fost tare mîhnite.

— Am o idee, spuse Rache, cățelul de pluș. Să mergem cu toții la el.

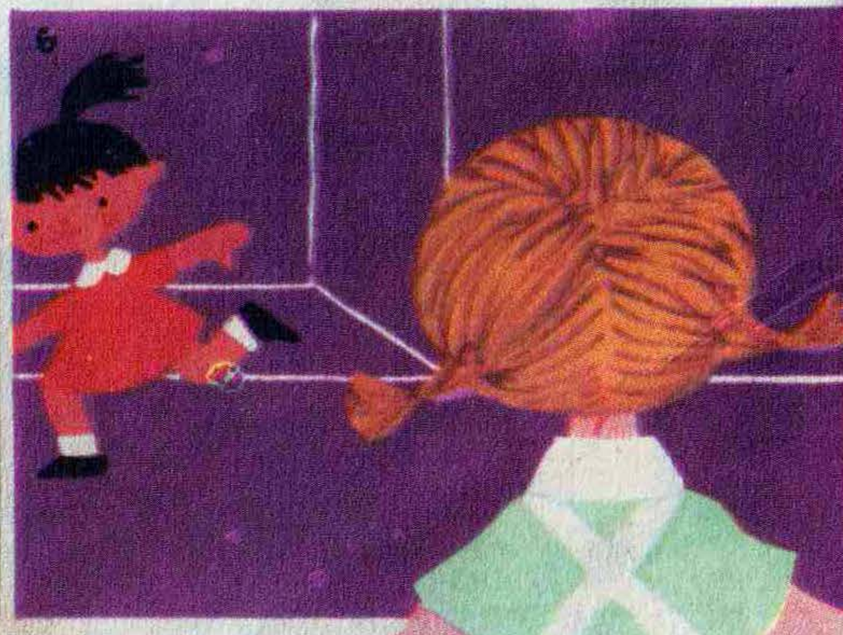

Zis și făcut. Și cînd Tereze intră în magazin văzu cum fugeau jucăriile.

— Ajutor! Signor ☺ Au dispărut cu toţii!
În drumul lor, dau într-un subsol, unde dormea un băieţel.
Mii de balene! Ce-i în acest plic?

„Dragă Signora. Mămica mi-a zis că n-are bani să-mi ia o jucărie de Anul nou. Te rog, adă-mi dumneata una.

Giampaolo".

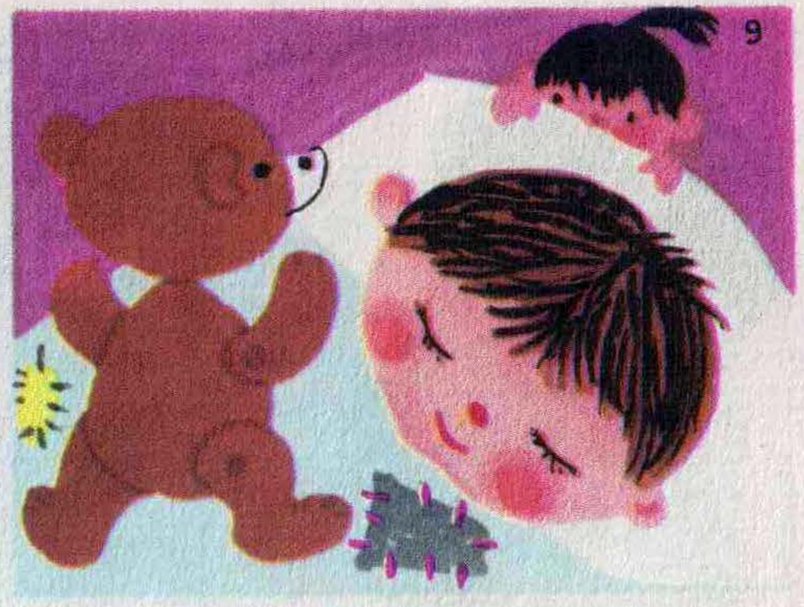

Nu credeţi că i-ar plăcea un ursuleţ? Atunci aş rămîne eu.

Nu mă mai sărutaţi aşa. Poate o să ne revedem.

Jucăriile au urcat în tren şi acesta porni mai departe în căutarea lui Francesco.

În faţă, fugea Rache, căţelul de pluş.

Giampaolo a fost trezit de fluieratul trenului.
— Ai să vezi ce prieteni buni o să fim, se gîndi ursulețul.

Trenul înainta cu mare viteză. Pieile Roşii călăreau în dreapta şi în stînga lui.

— Stop! Oprește! strigă Rache.
— Prea tîrziu! Am intrat la apă! zise mecanicul.

Nu ne rămîne decît să construim un pod, propu se Roboțel, care se şi apucă de treaba.

Dar trenul se oprise aproape de magazin şi Signora tocmai ieşea în căutarea jucăriilor.

Şi trenul intră cu viteză într-un gang.
— E întuneric ca într-o sticluță cu cerneală! murmură Rache.

(Va urma)

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

ATENȚIUNE, COPII!

„Arici Pogonici" vă pregătește pentru numărul viitor un dar plăcut. Albumul va cuprinde un supliment gratuit de 4 pagini cu poze. Ce fel de poze? Aveți răbdare. Veți afla răsfoind paginile numărului 11.

Pînă atunci, „Arici Pogonici" vă sfătuiește să vă asigurați primirea albumului făcînd un abonament.

„Arici Pogonici", album pentru cei mici, editat de revista „Luminița", apare lunar. Adresa: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni – 4,50 lei; pe 6 luni – 9 lei.

Lei 1,50

GHICITORI

de **SANDA MANOS**

Eu în mîna lui Culiţă
Fac minuni de vitejie!
Iureş dau prin farfurie
Şi mă cheamă
furculiţă!

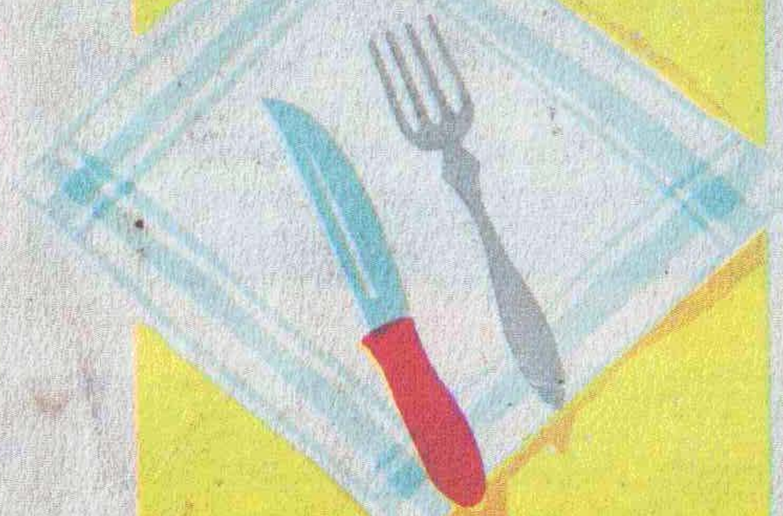

După ce-a mîncat de zor,
Pe obrazul mititel,
Iute-i sar în ajutor
Şi mă cheamă...
şervetel!

Sînt bun de tăiat friptură,
Dar să nu mă pui în gură!
Fiindcă-s tare ascuţit!
Cine sînt?
Sînt un
cuţit!

CONSTRUIŢI UN ACVARIU

Dragi copii,

Vreţi să aveţi o jucărie frumoasă? Decupaţi desenul alăturat, lipiţi cercul pe un carton căruia îi daţi aceeaşi formă. Îndoiţi partea de jos. Peştişorii îi legaţi cu aţă subţire. Dacă veţi pune această jucărie în dreptul geamului deschis, peştişorii se vor mişca, lăsînd impresia că sînt vii.